

kursní podstaty připadlo jmění úpadkyně v takovém stavu, v jakém bylo v době vyhlášení konkursu (§ 3 konk. ř.), bylo již tehdy zatíženo žalobcovou pohledávkou a k dobru mu již tehdy byly veškeré úkony notáře jako soudního komisaře. Tím byla obohacena pozůstalost, tudíž nynější úpadkyně, a nikoliv konkursní podstata. V tom, že správce konkursní podstaty upotřebil pro konkursní řízení žalobcových úkonů, vykonaných za pozůstalostního řízení, nelze spatřovati žádný předpoklad pro obohacení konkursní podstaty, neboť její obohacení by předpokládalo, aby někdo plnil konkursní podstatě anebo sice třetí osobě, avšak pro konkursní podstatu, k jejímu prospěchu. V době žalobcova plnění nebylo ještě konkursní podstaty, a nemohl proto ani žalobce mítí v úmyslu plniti pro konkursní podstatu. Mohlo by jíti ještě o to, zda byl správce konkursní podstaty oprávněn užití úkonů vykonaných žalobcem jako soudním komisařem. Ale to nemá vůbec významu pro odpověď na otázku, zdali žalobce něco plnil konkursní podstatě. Nejsou-li tedy splněny předpoklady bezdůvodného obohacení konkursní podstaty, není zažalovaná částka 13.439 Kč 80 h pohledávkou za podstatou podle § 49 č. 4 konk. ř.

Čís. 16424.

Právní moc rozsudku o kladné žalobě určovací.

Byla-li kladná žaloba určovací (§ 228 c. ř. s.) pravoplatně zamítnuta jen z formálního důvodu, že mohla býti podána žaloba na plnění a že tedy nemá žalobce právního zájmu na rozsudkovém určení existence svého práva, nevádí takové zamítnutí určovací žaloby podání žaloby na plnění.

(Rozh. ze dne 27. října 1937, R I 979/37.)

Srv. rozh. č. 14246, 4646 Sb. n. s.

Žalobou C 204/35 se žalující rybářské družstvo »F.« domáhalo zjištění, že mu na pozemcích p. č. 238/1, 238/2, 170/2, 170 a 179 v Č. přísluší právo rybolovu společně se žalovanou firmou. Prvý soud rozsudkem ze dne 20. února 1936, č. j. C 204/35-14, zamítl žalobu z věcných důvodů a odvolací soud napadený rozsudek s konečnou platností potvrdil, avšak z jiných důvodů, že totiž rybářské družstvo mohlo žalovati na plnění, a že proto schází právní zájem na brzkém zjištění, vyžadovaný § 228 c. ř. s. pro určovací žalobu. Poté podalo uvedené rybářské družstvo žalobu na plnění, aby totiž byla žalovaná firma uznána povinnou trpěti na dotčených pozemcích výkon práva rybolovu žalujícím družstvem společně s ní (žalovanou). Proti žalobě vznesla žalovaná firma námitku, že souzená věc byla ve sporu C 204/35 pravoplatně rozhodnuta. Soud první stolice vyhověv námitce rozsouzeného sporu, zamítl žalobu o plnění. Rekursní soud zamítl uvedenou námitku a uložil soudu první stolice, aby dále o věci jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor dovolací stěžovatelky, že žalobě brání námitka věci pravoplatně rozsouzené sporem C 204/35, jest mylný. Ve sporu C 204/35 nebylo o nároku žalujícího družstva rozhodnuto věcně, nýbrž jen z důvodů čistě formálních, neboť v té příčině není rozhodujícím rozsudek první stolice, nýbrž rozsudek soudu odvolacího, který na řádně podané odvolání rozsudek prvního soudu přezkoumal a shledal, že určovací žaloba není oprávněna po formální stránce, totiž pro nedostatek právního zájmu ve smyslu § 228 c. ř. s., a že proto není třeba zabývatí se žalobním nárokem s věcného hlediska. Rozsudkový výrok prvního soudu byl sice odvolacím soudem potvrzen, ale na místě odůvodnění rozsudku první stolice nastoupily důvody rozsudku soudu odvolacího. Úvahy dovolací stěžovatelky, že by se byl rozsudek první stolice ve sporu C 204/35 stal také pravoplatným, kdyby odvolání proti němu bylo opožděné nebo formálně vadné, a že je bez významu, na základě jakých okolností se rozsudek stal pravoplatným, nejsou případné, neboť by v takovémto případě nedošlo k přezkumu rozsudku odvolacím soudem a odvolání bylo by muselo býti odmítnuto, kdežto ve sporu C 204/35 odvolací soud rozsudek první stolice přezkoumal a výrok zamítající žalobu jinak odůvodnil. Byla-li však kladná žaloba určovací pravoplatně zamítnuta jen z formálního důvodu, že mohla býti podána žaloba na plnění a že tedy žalobce nemá právního zájmu na rozsudkovém určení existence svého práva (§ 228 c. ř. s.), nevádí takové zamítnutí jeho určovací žaloby podání žaloby na plnění.

Čís. 16425.

Nároky advokáta a klienta v případě výpovědi plné moci advokátem před skončením převzatého díla.

Nárok advokáta na odměnu za právnické práce již vykonané a na náhradu hotových výloh není závislý na dokončení díla. Klientovi však podle okolností případu přísluší nárok ze správy a na náhradu škody, která mu byla způsobena advokátovým zaviněním.

(Rozh. ze dne 27. října 1937, R I 1070/37.)

Proti žalobě advokáta Dr. J. na zaplacení 4.612 Kč 85 h s přísl. za právnické práce, konané pro žalovaného, namítl žalovaný mimo jiné, že žalobci nepřísluší nárok na odměnu, ježto odmítl dopisem ze dne 6. dubna 1935 dokončiti právnické práce, týkající se konverse hypotekárního dluhu žalovaného u N. banky a provedení sjednaného dalšího úvěru u Z. banky, ačkoliv se tak nestalo pro okolnosti na straně žalovaného, že žalobci nepřísluší ani přiměřené odškodnění, ježto dílo nebylo provedeno až do konce a nedokončení díla jest podstatnou vadou, konečně namítl k započtení škodu, a to odměnu Dr. K-a, advokáta v S., za pro-